07/07/2026

Ο Επιδαύρου Νικόδημος στην Αγία Κυριακή Δομοκού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στον Πανηγυριζοντα Ναό της Αγίας Κυριακής Δομοκού στην πρωτεύουσα της πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Επισκοπής Θαυμακού, στην έδρα του Δήμου Δομοκού ιερούργησε το διήμερο 6 & 7 Ιουλίου 2026 ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Επιδαύρου κ. Νικόδημος, Γενικός Διευθυντής της ΕΚΥΟ της Εκκλησίας της Ελλάδος και βοηθός Επίσκοπος του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερωνύμου Β΄.

Ο κ. Νικόδημος τέλεσε όλες τις Ιερές Ακολουθίες και τις δύο ημέρες αποδεχόμενος την ευγενική πρόσκληση του οικείου Ποιμενάρχου, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Συμεών, ενώ οι Άρχοντες του τόπου και πλήθος πιστών και τις δύο

ημέρες κατέκλυσε το Ναό της Αγίας στον Δομοκό.

Ο κ. Νικόδημος στο κήρυγμά του στον Εσπερινό με αφορμή τον στίχο από το Απολυτίκιο της Αγίας: «Τὴν εὐσχημοσύνην τῆς παρθενίας σου καὶ τὰς λαμπρότητας τῶν στεφάνων σου ἐξεπλάγησαν Ἄγγελοι», ανέφερε:

«Τι ήταν λοιπόν εκείνο που προκάλεσε τον θαυμασμό των Αγγέλων; Οι άγγελοι ζουν αδιάκοπα μέσα στη δόξα του Θεού. Βλέπουν τα θαυμάσια της θείας οικονομίας. Υμνούν ακατάπαυστα τον Δημιουργό τους. Πώς λοιπόν εκπλήσσονται μπροστά σε μια νέα κόρη της Εκκλησίας;

Η απάντηση βρίσκεται στο ίδιο το μυστήριο της αγιότητας. Οι άγγελοι θαυμάζουν όταν βλέπουν τον άνθρωπο να πραγματοποιεί τον σκοπό για τον οποίο δημιουργήθηκε· όταν βλέπουν έναν άνθρωπο να αγαπά τον Θεό περισσότερο από κάθε τι επίγειο. Η αγιότητα δεν είναι κάτι που προστίθεται στον άνθρωπο ως εξωτερικό στολίδι. Είναι η αποκάλυψη της πραγματικής του ομορφιάς, όταν η χάρη του Θεού κυριαρχήσει μέσα στην καρδιά του.

Η Αγία Κυριακή δεν θαυμάστηκε επειδή ήταν νέα, ούτε επειδή υπήρξε γενναία. Δεν τιμάται επειδή υπέμεινε φρικτά βασανιστήρια, αλλά επειδή ολόκληρη η ύπαρξή της έγινε τόπος κατοικήσεως του Χριστού. Γι' αυτό και η Εκκλησία δεν μιλά πρώτα για το μαρτύριό της· μιλά για την «εὐσχημοσύνη» της, για το κάλλος της ψυχής της, και έπειτα για τα στεφάνια της νίκης.

Η λέξη «εὐσχημοσύνη» έχει ιδιαίτερο βάθος. Δεν σημαίνει μόνο ευπρέπεια ή σεμνότητα. Φανερώνει την αρμονία ολόκληρης της ζωής, όταν ο άνθρωπος έχει βάλει τον Θεό στο κέντρο της υπάρξεώς του. Η ομορφιά αυτή δεν προέρχεται από τα εξωτερικά χαρακτηριστικά, αλλά από την παρουσία της θείας χάριτος.

Η Αγία Κυριακή μεγάλωσε μέσα σε μια χριστιανική οικογένεια που της δίδαξε να αγαπά τον Χριστό περισσότερο από κάθε άλλη αξία. Όταν έφθασε η ώρα να επιλέξει τον δρόμο της ζωής της, δεν άφησε την καρδιά της να παρασυρθεί από τις υποσχέσεις του κόσμου. Επέλεξε ελεύθερα να αφιερωθεί ολοκληρωτικά στον ουράνιο Νυμφίο.

Αυτή η ελευθερία είναι ίσως το πρώτο μεγάλο μήνυμα της σημερινής εορτής.

Συχνά μιλάμε για ελευθερία ως δικαίωμα να κάνουμε ό,τι θέλουμε. Η Εκκλησία όμως γνωρίζει μια βαθύτερη ελευθερία. Είναι η ελευθερία του ανθρώπου που δεν γίνεται δούλος ούτε των παθών του ούτε των φόβων του ούτε των επιθυμιών του. Είναι η ελευθερία εκείνου που έχει μάθει να λέει «ναι» στον Θεό, ακόμη κι όταν όλος ο κόσμος του ζητά να πει το αντίθετο.

Η Αγία Κυριακή βρέθηκε μπροστά σε αυτήν ακριβώς τη δοκιμασία. Οι διώκτες της δεν της ζητούσαν απλώς να προσφέρει λίγο θυμίαμα στα είδωλα. Της ζητούσαν να αρνηθεί την ίδια την ταυτότητά της. Να απομακρύνει από την καρδιά της τον Χριστό. Να προτιμήσει την πρόσκαιρη ασφάλεια αντί της αιώνιας κοινωνίας μαζί Του.

Εκείνη όμως γνώριζε ότι η αληθινή ζωή δεν βρίσκεται εκεί όπου απουσιάζει ο Θεός. Και γι' αυτό δεν διαπραγματεύθηκε ποτέ την πίστη της.

Η Αγία Κυριακή δεν έψαχνε τον θάνατο. Αναζητούσε τον Χριστό. Και όταν ο δρόμος προς τον Χριστό πέρασε μέσα από το μαρτύριο, τον ακολούθησε χωρίς δισταγμό.

Γι' αυτό και οι Άγγελοι θαύμασαν όχι απλώς τα τραύματά της αλλά τα στεφάνια της.

Ίσως κάποιος να σκεφθεί ότι όλα αυτά ανήκουν σε μια άλλη εποχή. Ότι σήμερα δεν υπάρχουν διωγμοί, δεν υπάρχουν έπαρχοι, δεν υπάρχουν βασανιστήρια.

Είναι αλήθεια ότι άλλαξαν οι μορφές του μαρτυρίου. Δεν άλλαξε όμως η ανάγκη της ομολογίας. Κάθε εποχή έχει τις δικές της προκλήσεις.

Σήμερα ο άνθρωπος καλείται να αντισταθεί σε έναν διαφορετικό πειρασμό. Όχι τόσο στον φόβο των βασανιστηρίων όσο στη δύναμη της αδιαφορίας. Όχι τόσο στην απειλή του θανάτου όσο στη γοητεία μιας ζωής χωρίς Θεό. Όχι τόσο στη βία των τυράννων όσο στη σιωπηλή πίεση να συμβιβάσουμε το Ευαγγέλιο με το πνεύμα του κόσμου.

Πόσο εύκολα ο χριστιανός μπορεί να αρχίσει να κρύβει την πίστη του, να θεωρεί το Ευαγγέλιο μια ιδιωτική υπόθεση, να φοβάται μήπως χαρακτηριστεί διαφορετικός.

Και όμως, η Αγία Κυριακή μάς υπενθυμίζει ότι η πίστη δεν είναι κάτι που φυλάσσεται μόνο μέσα στην καρδιά. Είναι ζωή που φανερώνεται με κάθε επιλογή.

Ο μεγαλύτερος διωγμός της εποχής μας ίσως να είναι η προσπάθεια να ξεχάσουμε ποιοι πραγματικά είμαστε.

Να ζούμε σαν να μην υπάρχει αιωνιότητα.

Να αποφασίζουμε σαν να μην υπάρχει ο Θεός.

Να αγαπούμε μόνο ό,τι περνά και να αδιαφορούμε για ό,τι μένει.

Ακριβώς γι' αυτό η Αγία Κυριακή γίνεται σήμερα δασκάλα όλων μας. Δεν μας καλεί να αναζητήσουμε το μαρτύριο. Μας καλεί να αποκτήσουμε καρδιά αδιαίρετη. Να μη μοιράζουμε την αγάπη μας ανάμεσα στον Χριστό και στον κόσμο. Να μην αφήνουμε την πίστη να περιορίζεται μόνο σε λίγες ώρες λατρείας.

Να ζούμε ως άνθρωποι που ανήκουν ολοκληρωτικά στον Θεό. Όσο περισσότερο γεμίζει η καρδιά από τον Χριστό, τόσο λιγότερο χώρο βρίσκουν μέσα της ο φόβος, η ανασφάλεια, η φιλαυτία και η απελπισία.

Και τότε αρχίζει να ανθίζει εκείνη η εσωτερική ομορφιά που ύμνησε απόψε η Εκκλησία.

Δεν είναι τυχαίο ότι οι άγιοι, ακόμη και μέσα στις πιο δύσκολες δοκιμασίες, ακτινοβολούσαν ειρήνη.

Δεν ήταν άνθρωποι χωρίς πόνο.

Ήταν άνθρωποι γεμάτοι από την παρουσία του Θεού.

Αυτό είναι και το μεγάλο μήνυμα της αποψινής πανηγύρεως.

Η Εκκλησία δεν μας παρουσιάζει την Αγία Κυριακή για να τη θαυμάσουμε από μακριά, αλλά για να μας δείξει μέχρι πού μπορεί να φθάσει η ανθρώπινη ύπαρξη όταν συνεργαστεί με τη χάρη του Θεού.

Η ίδια χάρη που ενίσχυσε την Αγία Κυριακή ενεργεί και σήμερα μέσα στην Εκκλησία. Στα Μυστήρια. Στην προσευχή. Στη μετάνοια. Στη Θεία Ευχαριστία. Ο Θεός εξακολουθεί να αγιάζει ανθρώπους. Εξακολουθεί να μεταμορφώνει καρδιές. Εξακολουθεί να χαρίζει στεφάνια σε όσους μένουν πιστοί».

Το πρωί της εορτής ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Επιδαύρου κ. Νικόδημος τέλεσε την Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, η οποία μεταδόθηκε απευθείας από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος (89,4 Fm) και από διαδικτύου.

Στο κήρυγμά του ο κ. Νικόδημος, αρχικά μετέφερε σε όλους τις πατρικές ευχές του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Συμεών, τον οποίο και με λόγους αδελφικής αγάπης ευχαρίστησε για την ευγενική πρόσκληση στην Ιερά Μητρόπολη Φθιώτιδος και στην ιστορική περιοχή του Δομοκού και χαρακτηριστικά αναφέρθηκε μέσα από τα Ιερά Αναγνώσματα της ημέρας στο πρόσωπο της Αγίας σημειώνοντας:

««Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε».

Αγαπητοί μου αδελφοί,

Αυτός ο σύντομος λόγος του Αποστόλου Παύλου αποτελεί μία από τις ωραιότερες περιγραφές της χριστιανικής ζωής. Δεν μας θυμίζει απλώς ένα γεγονός που συνέβη κάποτε, όταν ως νήπια οδηγηθήκαμε στην κολυμβήθρα του Βαπτίσματος.

Μας αποκαλύπτει ποιοι είμαστε και ποιοι καλούμαστε να γινόμαστε καθημερινά. Ο χριστιανός δεν είναι ένας άνθρωπος που απλώς πιστεύει στον Χριστό· είναι ένας άνθρωπος που έχει ντυθεί τον Χριστό. Ο Χριστός γίνεται το ένδυμα της ψυχής του, η ζωή του, η δύναμή του, η ελπίδα του.

Δεν είναι τυχαίο ότι η Εκκλησία επέλεξε αυτή την αποστολική περικοπή για τη σημερινή εορτή της Αγίας Μεγαλομάρτυρος Κυριακής.

Η Αγία δεν είναι απλώς ένα πρόσωπο που αξίζει τον θαυμασμό μας. Είναι η ζωντανή απόδειξη ότι ο λόγος του Αποστόλου μπορεί να γίνει πραγματικότητα.

Στο πρόσωπό της βλέπουμε τι σημαίνει να έχει κανείς ενδυθεί τον Χριστό.

Ο Απόστολος Παύλος χρησιμοποιεί την εικόνα του ενδύματος. Όπως το ένδυμα σκεπάζει ολόκληρο το σώμα, έτσι και ο Χριστός καλείται να περιβάλει ολόκληρη την ύπαρξή μας. Να φωτίζει τον νου μας, να καθοδηγεί τις αποφάσεις μας, να αγιάζει τις σχέσεις μας, να γίνεται το μέτρο κάθε λόγου και κάθε έργου.

Αυτό είναι το μεγάλο δώρο του Βαπτίσματος. Δεν πρόκειται για μια θρησκευτική τελετή ούτε για μια κοινωνική παράδοση. Είναι η αρχή μιας νέας ζωής. Ο άνθρωπος αφήνει πίσω του τον παλαιό εαυτό, τον άνθρωπο της αμαρτίας, και ντύνεται τον ίδιο τον Χριστό.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας περιγράφουν την πτώση των πρωτοπλάστων ως την απώλεια της φωτεινής στολής της θείας Χάριτος. Η αμαρτία έγινε το σχισμένο ένδυμα της ανθρώπινης φύσεως. Ο άνθρωπος έχασε την ειρήνη του, την καθαρότητα της καρδιάς του και την κοινωνία με τον Θεό.

Γι' αυτό ο Χριστός ήρθε στον κόσμο. Όχι απλώς για να μας κάνει καλύτερους ανθρώπους ούτε μόνο για να μας διδάξει υψηλές αλήθειες. Ήρθε για να μας αποκαταστήσει, να μας χαρίσει και πάλι εκείνη τη χαμένη δόξα, να ντύσει τον άνθρωπο με τη Χάρη Του. Γι' αυτό και κατά το Βάπτισμα η Εκκλησία ψάλλει: «Χιτῶνά μοι παράσχου φωτεινόν». Ζητούμε από τον Θεό να μας ντύσει με το φως Του.

Όμως αυτό το ένδυμα δεν διατηρείται μόνο του. Ο άνθρωπος μπορεί να το λερώσει με την αμαρτία, με τον εγωισμό, με την αδιαφορία, με την απουσία μετανοίας. Γι' αυτό η πνευματική ζωή είναι ένας διαρκής αγώνας να παραμένει ο Χριστός το αληθινό ένδυμα της ψυχής μας.

Ακριβώς αυτόν τον αγώνα βλέπουμε σήμερα στην Αγία Κυριακή.

Η ζωή της δεν χαρακτηρίζεται απλώς από γενναιότητα. Πολλοί άνθρωποι υπήρξαν γενναίοι. Εκείνο που κάνει τη διαφορά είναι ότι η δύναμή της δεν προερχόταν από τον χαρακτήρα της αλλά από την παρουσία του Χριστού μέσα της.

Ήταν νέα στην ηλικία, αλλά ώριμη στην πίστη. Είχε μπροστά της όλες τις προοπτικές μιας ήρεμης ζωής. Θα μπορούσε να επιλέξει τον συμβιβασμό, να αποφύγει τις συγκρούσεις, να διαφυλάξει τη ζωή της. Εκείνη όμως είχε ήδη επιλέξει τον ουράνιο Νυμφίο. Η καρδιά της ανήκε ολοκληρωτικά στον Χριστό.

Όταν κλήθηκε να αρνηθεί την πίστη της, δεν υπερασπίστηκε μια ιδεολογία ούτε μια φιλοσοφία.

Δεν υπερασπίστηκε μια ανθρώπινη άποψη. Υπερασπίστηκε τη σχέση της με τον Ζώντα Χριστό.

Γι' αυτό και άντεξε όσα ανθρώπινα φαίνονται αβάστακτα. Τα βασανιστήρια, οι απειλές, η φωτιά, τα θηρία, τίποτε δεν μπορούσε να αποσπάσει από την καρδιά της

Εκείνον που είχε γίνει η ζωή της.

Έτσι καταλαβαίνουμε ότι οι μάρτυρες της Εκκλησίας δεν είναι υπεράνθρωποι. Δεν νίκησαν επειδή διέθεταν μεγαλύτερη ψυχική δύναμη από τους άλλους ανθρώπους.

Νίκησαν γιατί ο Χριστός κατοικούσε μέσα τους. Εκείνος έγινε η δύναμή τους. Εκείνος έγινε η ειρήνη τους. Εκείνος έγινε η αντοχή τους.

Γι' αυτό και το μαρτύριο δεν αποτελεί ήττα αλλά νίκη. Δεν είναι τέλος αλλά αρχή. Δεν είναι απώλεια αλλά συνάντηση με τον Νυμφίο Χριστό, τον οποίο αγάπησαν περισσότερο ακόμη και από την ίδια τους τη ζωή.

Το σημερινό Ευαγγέλιο έρχεται να συμπληρώσει θαυμαστά το μήνυμα του Αποστόλου. Ο Κύριος μας λέγει: «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ».

Αυτό ακριβώς έκανε η Αγία Κυριακή.

Δεν αναζήτησε πρώτα την ασφάλεια. Δεν αναζήτησε πρώτα την ανθρώπινη δόξα. Δεν αναζήτησε πρώτα την επιτυχία ούτε ακόμη και την παράταση της επίγειας ζωής της.

Αναζήτησε πρώτα τη Βασιλεία του Θεού. Όταν ο άνθρωπος βάζει τον Χριστό πρώτο στη ζωή του, όλα τα άλλα βρίσκουν τη σωστή τους θέση.

Αντίθετα, όταν ο Χριστός πάψει να είναι το κέντρο της ζωής μας, τότε αρχίζουν οι μέριμνες να μας κατακλύζουν. Φοβόμαστε για το αύριο. Αγωνιούμε για την εργασία, για την υγεία, για τα οικονομικά, για την εικόνα που έχουμε απέναντι στους άλλους. Και όσο περισσότερα αποκτούμε, τόσο περισσότερο μεγαλώνει η ανασφάλεια.

Ο Χριστός όμως μας καλεί σε μια διαφορετική ελευθερία. Να μη ζούμε αιχμάλωτοι του φόβου αλλά μέσα στην εμπιστοσύνη της θείας Πρόνοιας.

Αυτό δεν σημαίνει αδιαφορία ούτε αμέλεια. Σημαίνει ότι η καρδιά μας δεν ανήκει στον κόσμο αλλά στον Θεό.

Ίσως σήμερα κανείς από εμάς να μη χρειαστεί να δώσει τη μαρτυρία του μέσα σε φυλακές ή βασανιστήρια. Όμως όλοι καλούμαστε να δώσουμε τη μαρτυρία της πίστεως μέσα στην καθημερινότητα.

Όταν συγχωρούμε εκείνον που μας αδίκησε. Όταν παραμένουμε τίμιοι ενώ γύρω μας κυριαρχεί η αδικία. Όταν αντιστεκόμαστε στην αμαρτία, ακόμη κι αν αυτό μας κοστίζει. Όταν δεν ντρεπόμαστε να ομολογούμε ότι ανήκουμε στον Χριστό. Όταν ζούμε με καθαρή συνείδηση και αγάπη προς όλους.

Τότε κι εμείς, χωρίς θόρυβο, συνεχίζουμε το μαρτύριο της συνειδήσεως, το οποίο η Εκκλησία πάντοτε θεωρούσε συνέχεια του μαρτυρίου των Αγίων.

Ας αναρωτηθούμε λοιπόν σήμερα:

Είναι ακόμη ο Χριστός το ένδυμα της ψυχής μας;

Ή μήπως έχουμε ντυθεί άλλα ενδύματα; Το ένδυμα της φιλαυτίας, της υπερηφάνειας, της φιλοδοξίας, της αδιαφορίας, της γογγυστικής διαθέσεως, της πνευματικής αμέλειας;

Η Εκκλησία δεν μας καλεί να απελπιστούμε. Μας καλεί να επιστρέψουμε. Γιατί υπάρχει πάντοτε η μετάνοια, η εξομολόγηση, η Θεία Ευχαριστία, που καθαρίζουν και λαμπρύνουν ξανά το ένδυμα της ψυχής.

Αδελφοί μου,

Η μεγαλύτερη τιμή που μπορούμε να αποδώσουμε σήμερα στην Αγία Κυριακή δεν είναι μόνο να προσκυνήσουμε την εικόνα της ή να ψάλουμε τους ύμνους της. Η αληθινή τιμή είναι να μιμηθούμε την αγάπη της προς τον Χριστό. Να αγωνισθούμε ώστε Εκείνος να παραμένει πάντοτε το λαμπρό ένδυμα της ζωής μας.

Και τότε, όπως η Αγία Κυριακή αξιώθηκε να συναντήσει τον ουράνιο Νυμφίο, έτσι κι εμείς θα αξιωθούμε, με τη χάρη του Θεού και τις πρεσβείες της Αγίας Μεγαλομάρτυρος Κυριακής και δι'ευχών του Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου σας, του οποίου σας μεταφέρω τις ευχές και τις ευλογίες Του, αλλά και την παράκλησή Του, να προσέυχεσθε για αυτόν, να αξιωθούμε λοιπόν να σταθούμε ενώπιον του Κυρίου, φορώντας όχι τα φθαρτά ενδύματα αυτού του κόσμου, αλλά τη φωτεινή στολή της Χάριτός Του, την οποία λάβαμε στο άγιο Βάπτισμα και καλούμαστε να διαφυλάξουμε μέχρι τέλους».

